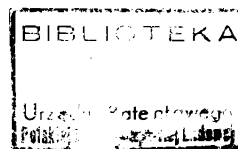

URZĄD PATENTOWY

B05c 3/02

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 1875.

Kl. 8 a 17.

Richard Rexroth
(Brno, Czechosłowacja).

Urządzenie do farbowania luzem materiałów z włókien zwierzęcych.

Zgłoszono 30 lipca 1921 r.
Udzielono 11 kwietnia 1925 r.

We wszystkich znanych aparatach do farbowania z cieczą wirującą, materiał, przeznaczony do farbowania, wystawiony jest na ciśnienie oporowe tłocznej lub też wysysanej przezeń płynnej farby. Szkodliwy wpływ tego zjawiska ujawnia się przy włóknach zwierzęcych w zmniejszeniu podatności pilśnienia i rozciągliwości, te zaś własności powinny się zachować przy farbowaniu materiałów z włókien zwierzęcych w możliwie największym stopniu.

Przy znanych aparatach, przy których materiał spoczywa na dnie dziurkowanym, płyn, wyciekający przez to dno, potęguje przyciskanie materiału do dna, przez co podlega dekaturowaniu.

W urządzeniach do farbowania, zbudowanych na zasadzie prawa naczyń połączonych, próbowano zmniejszyć ciśnienie

krążącej cieczy na poszczególne warstwy wełny, przez częściowe skierowywanie jej biegu naokoło tych warstw zapomocą pompy.

W tym wypadku jednak równomierne zabarwienie warstw materiału staje się niemożliwe. Również i w znanym aparacie, w którym przy pomocy pompy przepływanie farby przez materiały wełniane, umieszczone między dwiema pionowymi ścianami sitowymi, ma spowodować równomierne zabarwienie, materiał włóknisty również silnie jest przyciskany do zewnętrznej ściany sitowej, ponieważ wszystkie jej otwory stoją w nieustającym połączeniu z ssącą rurą pompy, co ułatwia tworzenie się próżni.

Nowość w stosunku do istniejących i powyżej opisanych urządzeń farbiarskich

polega na tem, że ssące lub tłoczące działanie pompy na materiał włóknisty zostaje zupełnie wyłączone na skutek tego, że materiał, przez który przepływa płyn farbiarski luźno między dwiema poziomymi ścianami sitowemi, pływa. Rysunek przedstawia wynalazek w rzucie pionowym.

Zbiornik m zaopatrzony jest, celem przyjęcia materiału do farbowania, w sitowe dno b , a pokrywa sitowa (do zdejmowania v), którą odpowiednio do ilości materiału, można ustawić wyżej lub niżej, ogranicza zbiornik materiałów włóknistych od góry.

Pod dnem sitowem b znajduje się komora t , mająca przedłużenie ku górze s , i która razem z m tworzy naczynia połączone. W ścianie c tej komory jest otwór wyciekowy w , który można ustawić wyżej lub niżej. Ujście w kończy się w komorze l , połączonej przez ssącą rurę r z pompą p , której rura tłocząca jest znów połączona z komorą h . W zbiorniku h mieści się urządzenie ogrzewające płyn barwiący. Ściana d oddziela od siebie komory h i m , a zapomocą odpowiedniego urządzenia można ją umieścić wyżej lub niżej, stosownie do górnej rury obiegowej.

Przy użyciu aparatu napełnia się luźno komorę swobodnie leżącym materiałem włóknistym i zamyka silnie pokrywą sitową v . Komory m t i s napełnia się płynną farbą, aż po ujście w pokrywy sitowej v podczas gdy zbiorniki l i h napełnia się mniej więcej do połowy.

Przy puszczeniu w ruch pompy podnosi się farba w komorze l , wylewa się przez

ścianę d i pokrywę sitową v . W tymże momencie nadmiar płynu, przyplływający przez naczynie połączone z h , znajduje ujście w w , skąd znów doprowadzony zostaje do pompy p .

Powstaje krażenie farby, przy którym jednak nie dochodzi do tłoczącego lub ssącego działania pompy na materiał włóknisty, znajdujący się w szerokim ramieniu połączonych naczyń. Przyplływ z komory h , który przez ujście w z połączonego naczynia stale zostaje wyrównywany, powoduje powolne przepływanie farby przez luźną, nieściśniętą wełnę lub t. p. włókno zwierzęce, przez co osiąga się równomierne zabarwienie, a unika szkodliwego dekaturowania.

Zastrzeżenie patentowe.

Urządzenie do farbowania materiałów z włókna zwierzęcego, luźno pływających między dwiema płytami sitowemi, przez które to materiały przepływa płyn farbiarski przy pomocy pompy, znamienne tem, że zbiornik (m) z płytami sitowemi (b , v) tworzy za pośrednictwem dolnej komory (t) z komorą w kształcie rury (s) naczynie połączone, która to rura (s) ma połączenie przez otwór (w), znajdujący się na wysokości pokrywy sitowej (v) z komorą (l), z która znów połączona jest z rurą ssącą (r) pompy.

Richard Rexroth.
Zastępca: A. Bolland,
rzecznik patentowy.

